

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418201314
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1418201314.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom: Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom: Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: V. W., I. X.X.XXXX, G. Z.: I. XX F., Z., o zaplatenie 1. 317,27 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 22Csp/57/2018 - 90 zo dňa 17. 9. 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 22Csp/57/2018 - 90 zo dňa 17.9.2018 v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá a súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania z r u š u j e a vec v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č. k. 22Csp/57/2018 - 90 zo dňa 17.9.2018 zastavil konanie o zaplatenie istiny 150,- eur (výrok I.), uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 884,62 eur spolu s príslušenstvom konkretizovaným vo výroku rozhodnutia (výrok III.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok IV.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania zo zastavenej časti v rozsahu 100% (výrok II.) a z meritórnej časti konania v rozsahu 51,58 % (výrok V.).

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným dňa 5.8.2014 zmluvu o pôžičke č. 6183513, na základe ktorej poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 1. 500,- eur, ktoré mal žalovaný vrátiť v sume 2. 076,84 eur, v 36 mesačných splátkach po 57,69 eur s ročnou úrokovou sadzbou 25 % a priemernou RPMN 49,67 %. Žalovaný povinnosť uhradiť záväzok riadne a včas neplnil, preto ho právny predchodca žalobcu listom zo dňa 27.3.2015 vyzval k úhrade dlžných splátok spolu vo výške 299,99 eur do 5.5.2015 s upozornením, na možnosť zosplatenia dlhu. Žalovaný na výzvu nereagoval, dlžné splátky neuhradil, preto právny predchodca žalobcu dňom 19.5.2015 úver zosplatil. Z dokladu o prehľade splátok a úhrad súd prvej inštancie zistil, že žalovaný žalobcovi zaplatil splátky spolu vo výške 465,38 eur.

3. Skutkové zistenia súd prvej inštancie posúdil podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 52 ods. 1, 2,3,4, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj OZ), § 1 ods. 2, § 2 písm. a/,b/, d/, § 9 ods. 1, 2 písm. f/,k/, § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej aj zákon o spotrebiteľských úveroch) a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná len do výšky 884,62 eur. Uviedol, že predmetná zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keďže právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver v rámci svojho podnikania a žalovaný pri uzatváraní zmluvy v rámci podnikateľskej činnosti nekonal. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí spĺňať aj osobitné náležitosti ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch (§ 9 zákona č. 129/2010

Z. z.), ktoré v predmetnej zmluve chýbajú, keď zmluva neobsahovala údaj o konečnej splatnosti úveru, a dobu trvania zmluvy, ako aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré mal žalovaný zaplatiť. Zákon č. 129/2010 Z. z. tieto nedostatky sankcionuje tým, že takýto spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

4. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v zmluve je uvedená iba výška mesačnej splátky 57,69 eur, ktoré určenie však nemožno považovať za súladné s § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, koľko z ktorej splátky pripadá na istinu, úroky a iné poplatky poskytnutého úveru a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Zmyslom právnej úpravy bolo, aby spotrebiteľ pri rozhodovaní medzi viacerými úverovými produktmi mal možnosť zohľadniť aj tú skutočnosť, koľko z tej ktorej splátky pripadne na istinu, na úroky a iné poplatky. Na uvedenom podľa názoru súdu prvej inštancie nič nemení ani rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C 42/2015, pretože Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, teda aj v danom prípade Súdny dvor poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a nevyjadroval sa k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z.. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy preto musia skúmať, či môžu Smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok Smernice, a teda eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Súd prvej inštancie uviedol, že samotné znenie rozsudku Súdneho dvora vo veci C 42/15, podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zákonnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch je preto potrebné vyhodnotiť tiež v súlade s rozsudkom Súdneho dvora C 42/15 v tom zmysle, že jej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a to bez pochybností. Len zo samotného uvedenia výšky splátky 57,69 eur spotrebiteľovi nie je zrejmé, koľko má uhradiť na istinu úveru, a koľko na odplatu veriteľa, titulom úrokov z úveru a poplatkov za úver, a teda nemá ani možnosť skontrolovať, či veriteľ pri započítavaní splátky na istinu úveru, na úroky a poplatky nepostupuje svojvoľne. Neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v danom prípade môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto podľa názoru súdu prvej inštancie aj v zmysle výkladu k článku 23 Smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov. Rovnaký následok má aj absencia údajov o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru, ktorú náležitosť nemožno stotožňovať s počtom splátok uvedených v zmluve. Význam uvedeného ustanovenia spočíva vo vedomosti spotrebiteľa o hraničnom termíne dokedy musí úver uhradiť už pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tak posúdiť, či je vôbec spôsobilý v takom časovom horizonte úver splatiť. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k tomuto záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. V zmluve uvedenú formuláciu konečnej splatnosti úveru v znení „08/2017“ súd prvej inštancie nepovažoval za súladné s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, keď neurčité ustanovenie konečnej splatnosti úveru má ten istý účinok, ako keby zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala. Vzhľadom na nedostatok označených náležitostí súd prvej inštancie rozhodol, že žalobcovi vzniklo právo na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru, bez úrokov, poplatkov, zmluvných pokút, upomienok. Žalovaný uhradil 465,38 eur a potom na úverovej istine 1. 500,- eur zostala nezaplatená istina 1. 034,62 eur, ktorá bola znížená po začatí súdneho konania úhradou žalovaného vo výške 150,- eur (v tejto časti 150,- eur súd prvej inštancie konanie z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby zastavil) na 884,62 eur, v rozsahu ktorej súd prvej inštancie žalobe vyhovel a vo zvyšku uplatnenej istiny žalobu zamietol. O úrokoch z omeškania

rozhodol podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a o nároku na náhradu trov konania podľa § 256 ods. 1 a § 255 ods. 2 zákona č. 160 /2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj CSP).

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie do výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol a súvisiaceho výroku o nároku na náhradu trov konania podal žalobca odvolanie. Súdu prvej inštancie vytyka, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že právny názor súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu nerozloženia úverových splátok na jej jednotlivé zložky, t. j. splátku istiny, úrokov a poplatkov a neuvedenia termínu konečnej splatnosti úveru, nie je správny a je v rozpore s čl. 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom, a zároveň je aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, ktorým sú slovenské súdy viazané. Súdny dvor EÚ rozhodol, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice stanovuje, že zmluva musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Z článku 10 ods. 2 písm. i) a článku 10 ods. 3. uvedenej Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Ustanovenie článku 10 ods. 2 písm. u) Smernice 2008/48/ES sa nemá vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej Smernice. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 možno vyvodíť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Právny predchodca žalobcu neporušil žiadne povinnosti, a preto žalobca tvrdí, že mu vznikol nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru. K uvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru žalobca uviedol, že splnenie tejto zákonnej požiadavky uvedený mesiac plus rok ukončenia úverového vzťahu, ako bolo v posudzovanom prípade „08/2017“ je dostatočne určité a zrozumiteľné. Splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy stranami dohodnutá k 20.dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej mesačnej splátky 20.dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy. Úverová zmluva bola uzavretá dňa 5.8.2014, splatnosť prvej úverovej splátky tak nastala dňa 20.9.2014, konečná splatnosť úveru a doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere pri počte 36 mesačných splátok by tak za riadneho plnenia nastala dňa 20.8.2017. Žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok, za účelom splnenia povinností vyplývajúcich mu z úverovej zmluvy. Termín konečnej splatnosti úveru uvedený ako 08/2017 bez akýchkoľvek pochybností aj právne nevzdelanému priemernému spotrebiteľovi poskytuje relevantnú informáciu o tom, že úver bude musieť splácať do augusta 2017. V spojení s dojednaním splatnosti splátok k 20.dňu v mesiaci je termín konečnej splatnosti úveru stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií. Vzhľadom na uvedené žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti zmenil tak, že jeho žalobe vyhovie v celom rozsahu.

6. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

8. Zo skutkového stavu ustáleného súdom prvej inštancie a zo súdneho spisu vyplýva, že dňa 5.8.2014 uzavreli právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaný ako dlžník zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 1. 500,- eur, ktoré mal žalovaný vrátiť spolu s úrokom 25% ročne vo výške 2. 076,84 eur v 36 mesačných splátkach po 57,69 eur, počnúc 20.9.2014, so splatnosťou každej nasledujúcej splátky vždy 20. dňa v mesiaci, s termínom konečnej splatnosti 8/2017a s dobou trvania zmluvy do splatenia všetkých záväzkov žalovaného podľa označenej zmluvy. V zmluve sú uvedené celkové náklady žalovaného vo výške 576,84 eur, ročná priemerná miera nákladov (RPMN) 25%, priemerná RPMN 49,67%. Súdom prvej inštancie postupoval správne keď predmetnou zmluvou založený právny vzťah vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský, ktorý okrem všeobecnej právnej úpravy podlieha pod právny režim zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

9. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a písm. k/ zákona č. 129 /2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (písm. f/) a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (písm. k/). V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r), a y).

10. Právny poriadok Slovenskej republiky zmluvu o spotrebiteľskom úvere definuje ako právny úkon, ktorým sa veriteľ ako dodávateľ plnenia zaväzuje poskytnúť dlžníkovi - spotrebiteľovi peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a na určitý čas a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky v dohodnutej dobe vrátiť a zaplatiť úroky.

11. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa uvádza, že predložený návrh zákona je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

12. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 sa zdôrazňuje význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

13. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem, na čo správne poukázal aj súd prvej inštancie. To však ale nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Európsky súdny dvor v označenom rozsudku konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice.

14. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, v ktorom bolo vyjadrené, že zámerom zákonodarcu bezpochyby nebolo, aby novoprijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm.

k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice. Najvyšší súd v označenom uznesení konštatoval, že je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istinu a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby.

15. Z uvedeného potom pre danú vec vyplýva, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení otázky náležitosti spotrebiteľského úveru vyplývajúcej z ustanovenia § 9 odsek 2 písmeno k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá je podkladom pre záver o tom, či prejednávany úver je alebo nie je bezúročný a bez poplatkov, keď zo zmluvy zrozumiteľne vyplýva, že žalovaný úver 1. 500,- eur veriteľovi vráti spolu so zmluvným úrokom v celkovej výške 2. 076,84 eur mesačnými splátkami po 57,69 eur, ktorá je anuitnou splátkou úveru 1. 500,- eur s navýšením o celkové náklady 576,84 eur (zmluvný úrok), počnúc dňom 20.9.2014 a následne vždy 20. dňa kalendárneho mesiaca.

16. Rovnako napadnutý rozsudok spočíva aj na nesprávnom právnom posúdení otázky náležitosti spotrebiteľského úveru vyplývajúcej z ustanovenia § 9 odsek 2 písmeno f) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá je tiež podkladom pre záver o tom, či prejednávany úver je alebo nie je bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade je zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zrejmé, že termín konečnej splatnosti úveru (mesiac/rok) nastane 08/2017, pričom zmluva má trvať do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa zmluvy. Pojem termín z jazykového hľadiska vyjadruje presne určený alebo presne určiteľný časový okamih, kedy nastane určitá skutočnosť. Pokiaľ zákonodarca používa pojem termín znamená to, že zákonodarca mal na mysli presne určený alebo určiteľný čas. Zákonnej požiadavke na označenie termínu konečnej splatnosti úveru síce najlepšie zodpovedá jeho označenie presným dátumom, t. j. uvedením dňa, mesiaca a roka konečnej splatnosti úveru, ale akceptovateľné je aj vymedzenie konečnej splatnosti úveru určitým, presne ohraničeným časovým úsekom. Údaj konečnej splatnosti úveru označený údajom 08/2017, v kontexte náležitosti zmluvy o splatnosti každej splátky k 20. dňu kalendárneho mesiaca dostatočne určito a zrozumiteľne vyjadruje, že konečná splatnosť úveru je 20.8.2017 a tento údaj si žalovaný ako spotrebiteľ mohol jednoduchým spôsobom vyvodit' z dohodnutých zmluvných podmienok. I keď zmluva neobsahuje presný číselný dátum konečnej splatnosti úveru s použitím presného číselného označenia dňa, mesiaca a roka, veriteľ v zmluve vyjadril náležitosti zmluvy tak, že dlžník musel vedieť, aká je doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru. Požiadavka o určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu neuvedenia konkrétneho dátumu termínu konečnej splatnosti úveru nemá oporu v právnej úprave účinnej k času uzavretia predmetnej úverovej zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (a ani v čase rozhodovania odvolacieho súdu, keď zákonom č. 279/2017 Z. z. došlo k zmene dotknutého ustanovenia tak, že s účinnosťou od 1.5.2018 bol ako podstatná náležitosť zmluvy o úvere vypustený údaj o konečnej splatnosti úveru a od uvedeného obdobia podstatnou náležitosťou má byť doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23.4. 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v článku 10 ods. 2 písm. c) uvádza ako podstatnú náležitosť zmluvy dĺžku trvania zmluvy o úvere. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako je vymedzená v citovanom čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice.

17. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok postupom podľa § 389 odsek 1 písmeno c/ a podľa § 391 odsek 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V ďalšom konaní sa súd prvej inštancie bude v právoplatne neskončenej časti daného sporu zaoberať vecnou aj právnou dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov na úroky a poplatky. Za tým účelom v súlade s ustanovením § 295 CSP vyhodnotí výsledky dokazovania a tieto posúdi podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení.

18. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne zároveň aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§396 odsek 1 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).